

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Севлиево, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Н. Христов

при участието на секретаря Ивелина Ат. Цонева
като разгледа докладваното от Христо Н. Христов Гражданско дело №
20224230101298 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

Делото е образувано по искова молба от М. Г. А., с ЕГН *****, от гр. Севлиево,
**** срещу ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, с ЕИК 000215889, с адрес: гр. Севлиево, община
Севлиево, ***, представлявана от ***а И.Т.И..

Ищеца твърди, че работил в Община Севлиево на длъжност: „****“. Със заповед №
9 от 01.03.2022 г. на ***а на Община Севлиево, трудовото му правоотношение било
прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 1 КТ, считано от 01.03.2022 г.. С решение № 126 от
11.07.2022 г., постановено по гражданско дело № 476/2022 г. по описа на Районен съд -
Севлиево, било признато за незаконно и отменено уволнението на ищеца и същият бил
възстановен, на предишната работа до уволнението му като „****“ в ОБЩИНА
СЕВЛИЕВО. Решението влязло в законна сила на 25.07.2022 г.. В резултат на незаконното
уволнение ищеца останал без работа за периода от 01.03.2022 г. - до 01.09.2022 г.. През този
период той получавал оскъдни суми като обезщетение за временна неработоспособност и
обезщетение за безработица. Последното било определено в размер на 12,00 лева на ден -
минималния за страната. Поради всичко гореизложено ищеца иска постановяване на
решение, с което да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение в размер на 2 052,00
лева, за времето, през което е останал без работа, поради уволнението, а именно от
01.03.2022 г. до 01.09.2022 г., ведно със законната лихва от 25.07.2022 г. /влизане в сила на
решението за отмяна на уволнението/ - до окончателното му изплащане. Претендира
разноски.

В законния срок е постъпил писмен отговор от ответника. Ответникът твърди, че
липсват данни, след 23.07.2022 г. до 01.09.2022 г. ищеца да е бил безработен. Сочи, че е

възможно да липсва причинната връзка между незаконното уволнение и вредите. Счита подадената искова претенция за недоказана, защото лицето е получавало обезщетение от НОИ през процесния период, което не било приспаднато, като по този начин се стигало до неоснователно обогатяване, защото лицето получавало два пъти парични суми за едно и също. С 2 бр. платежни нареждания от 21.10.2022 г. по сметка на НАП, община Севлиево превела 831,81 лв. - представляващи осигуровки за ДОО и 281,01 лв. - представляващи осигуровки за ДЗПО, дължими за периода 01.03.2022 г. - 11.10.2022 г.. В случай че бъде уважена претенцията на ищеца, същата следвало да бъде нетна, т.к. са внесени осигуровки за тези 6 месеца. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищеца чрез своя процесуален представител поддържа иска. Ищеца е поискал и съдът е допуснал изменение на иска, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ, чрез увеличение размера на същия, от описаната в исковата молба сума на следната сума: обезщетение в размер на 3 672,00 лева - нетен размер, за времето, през което ищецът е останал без работа, поради уволнението, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба 05.12.2022 г. до окончателното му изплащане.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва исковете по изложените в отговора доводи. В писмена защита излага подробни съображения в подкрепа на доводите в отговора.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

От разпореждане № 071-00-378-1 от 16.03.2022 г. на НОИ - ТП Габрово, се установява, че на ищецът е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 01.03.2022 г. до 30.06.2022 г. в размер на 12,00 лв., дневно.

От разпореждане № 071-00-378-2 от 16.03.2022 г. на НОИ - ТП Габрово, се установява, че на ищецът е спряно изплащане на отпуснатото парично обезщетение за безработица, считано от 01.03.2022 г. поради получаване на парично обезщетение за временна неработоспособност.

От разпореждане № 071-00-378-3 от 07.04.2022 г., се установява, че на ищецът е възобновено отпуснатото парично обезщетение за безработица, считано от 23.03.2022 г. до 22.07.2022 г. в размер на 12,00 лв., дневно.

От приложеното гражданско дело № 476/2022 г. по описа на Районен съд - Севлиево, е видно, че с влязло в сила решение № 126 от 11.07.2022 г., постановено по посоченото гражданско дело, е признато за незаконно и отменено, по предявения от М. Г. А. срещу ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, уволнението на М. Г. А. от работа като „****” в ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, извършено със заповед № 9 от 01.03.2022 г., издадена от *** - *** на Община Севлиево и е възстановен, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, М. Г. А., на предишната работа до уволнението му като „****” в

ОБЩИНА СЕВЛИЕВО.

От справка от НОИ - ТП Габрово, се установява, че на ищецът за периода 23.03.2022 г. - 30.06.2022 г. е изплатено парично обезщетение за безработица, в общ размер 1164,00 лева.

От справка от НАП - Офис Габрово, се установява, че ищецът има един сключен на 05.08.2019 г. трудов договор, прекратен на 11.10.2022 г., с Община Севлиево.

От трудова книжка на ищеца се установява, че за процесният период 01.03.2022 г. - до 01.09.2022 г., ищеца не е сключвал трудови договори.

Представени са и други неотнормими към правния спор по настоящото дело писмени доказателства.

Установяват се от заключението на вещото лице по събраната съдебно - счетоводна експертиза и от изслушването на вещото лице в съдебно заседание, следните обстоятелства: брутното трудово възнаграждение на ищеца за пълен работен месец е в размер на сумата 767,20 лв.; размерът на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ за времето през което ищецът е останал без работа от 23.03.2022 г. до 01.09.2022 г. е в размер на сумата 4080,00 лв. в брутен размер; размерът на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ за времето през което ищецът е останал без работа от 23.03.2022 г. до 01.09.2022 г. е в размер на сумата 3672,00 лв. в нетен размер; ищеца е бил във временна неработоспособност до 22.03.2022 г. и за този период няма право на обезщетение за това, че е останал без работа, защото е бил в болнични; платената от НОИ сума, в общ размер 1164,00 лева, не е приспадана от вещото лице от дължимото на ищеца от работодателя обезщетение, защото НОИ не е работодател и не изплаща обезщетения за времето когато едно лице е останало без работа, поради незаконно уволнение, редът е работодателят да внесе на лицето, на което трябва да заплати обезщетение дължимите вноски, да му изплати обезщетението и да уведоми НОИ какво обезщетение му е изплатено, а работникът на който е изплатено това обезщетение за това, че е безработен е длъжен да върне сумата в НОИ обратно.

При така установените обстоятелства съдът прие следното от правна страна:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

Предявения иск е основателен.

Основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за времето, през което ищеца е останал без работа поради уволнението е обусловена от основателността на иска за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна.

Правото на обезщетение възниква при установяване от ищеца наличието на следните кумулативни предпоставки: оставане без работа поради уволнението, неговата продължителност, причинната връзка с уволнението и размера на последното месечно

брутно трудово възнаграждение, което е получил ищеца преди уволнението. По делото се установи от приложеното гражданско дело № 476/2022 г. по описа на Районен съд - Севлиево, че с влязло в сила решение № 126 от 11.07.2022 г., постановено по посоченото гражданско дело, е признато за незаконно и отменено, по предявения от М. Г. А. срещу ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, уволнението на М. Г. А. от работа като „****” в ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, извършено със заповед № 9 от 01.03.2022 г., издадена от *** - *** на Община Севлиево и е възстановен, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, М. Г. А., на предишната работа до уволнението му като „****” в ОБЩИНА СЕВЛИЕВО. От представените трудова книжка на ищеца и справка от НАП, се установи оставане без работа на ищеца след уволнението. Налице е и причинна връзка между незаконното уволнение и оставането без работа на ищеца. Установи се от заключението на вещото лице по съдебно - счетоводната експертиза и размера на последното месечно брутно трудово възнаграждение, получено от ищеца преди уволнението - 767,20 лева. Полученото от ищеца обезщетение за периода на временна нетрудоспособност правилно е приспаднало от вещото лице при определяне на исковата сума. В същият смисъл е и съдебната практика - Решение № 186 от 17.10.2016 г. по гр. д. № 6094 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение; Решение № 166 от 21.08.2015 г. по гр. д. № 4468 / 2014 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение, съобразно която обезщетение за времето, през което ищеца е останал без работа поради уволнението по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ не се дължи за периода на временна нетрудоспособност, но такова се дължи за останалата част от времето, за което е останал без работа, като неоснователно е претендирането на обратното от ответника в писмената му защита. Правилно вещото лице не е приспаднало и изплатеното от НОИ обезщетение на ищеца от дължимото от работодателя на работника обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ, доколкото нормативноустановения ред, за избягване на неоснователно обогатяване от работника е друг – установения в чл. 54е КСО, като предпоставка за връщане на сумите от работника на НОИ е изплащането на дължимото обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ от работодателя на работника, което няма как да стане преди влизане в сила на решението, с което се определя размера на това обезщетение.

Предвид всичко изложено предявеният иск за сумата 3 672,00 лева, с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ е основателен и следва да се уважи. Ответника дължи и обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в размер на законната лихва, от предявяване на иска - 05.12.2022 г., до окончателното изплащане на сумата, върху главницата.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да плати в полза на РС – Севлиево държавната такса в размер на 146,88 лева по иска, от заплащането на която ищеца е освободен, както и направените от бюджета на съда разноси за съдебно - счетоводна експертиза в размер на 150,00 лева. С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от

Закона за адвокатурата вр. чл. 78, ал. 1 ГПК и при съобразяване критериите в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на процесуалният представител на ищеца - адвокат И. И. И. - С. от ГАК сумата 670,00 лева, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение. Възраженията на ответника за липса на предпоставките за прилагане чл. 38, ал. 2 ЗА, съдът намира за неоснователни. За прилагане на чл. 38, ал. 2 ЗА е достатъчно по делото да е била осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл. 36, ал. 2 ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; това е отговорност на насрещната страна за разноски съобразно правилата на чл. 78 ГПК /в този смисъл са определение № 100 от 02.06.2022 г. по ч. гр. д. № 1154 / 2022 г. на Върховен касационен съд, 2-ро гр. отделение и определение № 327/18.06.2018 г. по гр. д. № 4988/2017 г. на ВКС, първо г. о./, като в конкретния случай цитираните предпоставки са налице.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ, ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, с ЕИК 000215889, с адрес: гр. Севлиево, община Севлиево, ***, представлявана от ***а И.Т.И., да заплати на М. Г. А., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, ****, обезщетение в размер на сумата 3672,00 лева, нетен размер, за времето, през което ищецът М. Г. А. е останал без работа, поради незаконното уволнение, а именно от 23.03.2022 г. до 01.09.2022 г., ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба 05.12.2022 г. до окончателното му изплащане.

ПОСТАНОВЯВА, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, предварително изпълнение на решението в частта му относно присъденото обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, с ЕИК 000215889, с адрес: гр. Севлиево, община Севлиево, ***, представлявана от ***а И.Т.И., да заплати на РС – Севлиево държавната такса в размер на 146,88 лева, както и разноски за вещо лице в размер на 150,00 лева.

ОСЪЖДА ОБЩИНА СЕВЛИЕВО, с ЕИК 000215889, с адрес: гр. Севлиево, община Севлиево, ***, представлявана от ***а И.Т.И. да заплати на адвокат И. И. И. - С. от ГАК сумата 670,00 лева, представляваща разноски.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок, считано от 09.02.2023 г. пред Габровски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____